

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 14234

гр. София, 01.04.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 41 СЪСТАВ, в закрито заседание на първи април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: МАРИЯ ЕМ. МАЛОСЕЛСКА

като разглежда докладваното от МАРИЯ ЕМ. МАЛОСЕЛСКА Гражданско дело № 20231110157923 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 248, ал. 1 ГПК.

Постъпило е искане от процесуалния представител на ответника (длъжник в заповедното производство) Т. А. Д. – адв. К. Б., за изменение на постановеното по делото решение в частта за разноските за заповедното производство, по който въпрос съдът не се е произнесъл с акта си по същество.

В искането са изложени подробни съображения, като се иска съдът да определи възнаграждение на процесуалния представител на длъжника в заповедното производство, дължимо на осн. чл. 38 ЗАДв., като съобрази размерът, посочен в разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 1, вр. ал. 7 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения. В условията на евентуалност счита, че възнаграждението следва да се определи съобразно правилото на чл. 6, ал. 1, т. 3 от Наредбата и да й се присъди сумата 450 лева.

В срок е постъпил отговор от насрещната страна – „фирма“ ЕАД, с която е заявено искане молбата на адв. Б. да се остави без уважение, обосновано с доводи, че длъжникът няма право на самостоятелни разноски за заповедното производство.

Молбата за изменение на решението в частта за разноските е подадена в срок от легитимирано лице, поради което съдът приема, че е допустима. Разгледана по същество същата е частично основателна, като съображенията за това са следните:

С Решение № 1161/21.01.2024 г. по гр. д. № 41003/2023 г., съдът е отхвърлил предявените от ищеца срещу ответницата искове, като е присъдил адвокатско възнаграждение само за исковото производство на процесуалния представител на страната, участвал в тази фаза на процеса. Пропуснал е да се произнесе по отговорността за разноските за заповедното производство, съобразно разрешението, дадено с Тълкувателно решение № 4/2013 г. на ВКС, ОСГТК. Доколкото предявените искове са отхвърлени ответницата, имаща качеството на длъжник в заповедното производство има право на разноски за същото. Не се установява такива да са били реално извършени, доколкото е представлявана безплатно от процесуалния й представител, подал искането по чл. 248, ал. 1 ГПК.

По размера на възнаграждението:

В конкретния случай съдът е бил валидно сезиран с искане за присъждане на разноски от страна на представляващия длъжника Т. Д. в заповедното производство, като е поискано да бъде присъдено по реда на чл. 38 ЗАДв. адвокатско възнаграждение

за извършените процесуални действия.

Според нормата на чл. 38, ал. 2 ЗАдв., когато адвокатът е оказал безплатна правна помощ на нуждаещо се от издръжка, материално затруднено лице или на свой роднина, близък или друг юрист, при постановяване на благоприятно решение по спора за представлявания, съдът осъжда насрещната страна да заплати на адвоката възнаграждение в размер, не по-нисък от предвидения в наредбата на Висшия адвокатски съвет по чл. 36, ал. 2 ЗА.

Съгласно Тълкувателно решение по тълк.д. № 4/2013 г. ОСГТК, ВКС, разпоредбите на чл. 78 ГПК са приложими в хипотезите, в които съдът се произнася по отговорността за разноските в производството, образувано по предявен по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК иск. С връчването на заповедта за изпълнение, издадена по заявление на кредитора, за длъжника възниква правото да подаде възражение срещу вземането. Ето защо и без съмнение длъжникът е страна в това производство, с оглед което и следва да се обсъдят възраженията на жалбоподателя относно дължимостта на разноски за подаване на възражение по чл. 414 ГПК.

Нормата на чл. 38 ал. 2 от Закона за адвокатурата свързва вземането на адвоката, предоставил правна защита и съдействие без финансов ангажимент за ангажиралия го, от възникване на вземане за разноски на последния. Следователно ангажиралият от длъжника в заповедно производство адвокат при условията на чл. 38 ал. 1 ЗАдв. е в правото си да получи възнаграждение тогава, когато исковете в производството по чл. 422, ал. 1 ГПК са отхвърлени. Според състава на първоинстанционния съд обаче размерът на това възнаграждение зависи от естеството и обема на процесуалните действия, извършени от представителя.

С оглед изложеното следва да се посочи, че нормата на чл. 7, ал. 7 от Наредба № 1 визира правната услуга, предоставена на заявителя в заповедното производство, а не тази на длъжника, изразяваща се в подаване на възражение по чл. 414 ГПК. Формализираното заповедно производство не предпоставя нужда от процесуално представителство за длъжника. Възражението, съгласно изричния текст на закона не се нуждае от мотивиране, а длъжникът получава формуляра, с който би могъл да упражни правото си на защита. Извън тази граница остава предприетото в случая процесуално представителство, поради което няма причина заявителят да бъде държан отговорен за проявената от адвоката инициатива по излагане на подробни мотиви във възражението, още повече когато идентични доводи са заявени и с отговора на исковата молба.

За определяне на размера на възнаграждението за безплатна правна помощ за заповедното производство, изчерпваща се с депозиране на възражение по чл. 414 ГПК, съдът съобразява разрешенията, дадени с Решение на СЕС от 25.01.2024 г. по дело С-438/22 и с Решение от 23.11.2017 г. по съединени дела С 427/16 и С 428/16, задължителни за прилагане от националните съдилища, актуалната съдебна практика на ВКС (напр. Определение № 50015 от 16.02.2024 г. на ВКС по т. д. № 1908/2022 г., I т. о., ТК, Определение № 343 от 15.02.2024 г. на ВКС по т. д. № 1990/2023 г., II т. о., ТК, Определение № 174 от 26.04.2021 г. по ч. гр. д. № 560/2021 г. по описа на ВКС), разпоредбите на чл. 26 – чл. 27 НЗПП и тази на чл. 3 ГПК, като приема, че в случая липсва каквато и да е фактическа и правна сложност на случая, доколкото са претендирани вземания в нисък размер (*общо 51,32 лева по всички искове*), произтичащи от неоснователно обогатяване по реда на силно формализираното заповедно производство. При отчитане на посочените обстоятелства, релевантната съдебна практика и разпоредбите на закона, предвид, че разписаното в Наредба № 1/2004 г. не е задължително за съда при произнасянето по отговорността за разноските, съдът определя възнаграждение за депозиране на възражение по чл. 414 ГПК от името и за сметка на длъжника Т. Д. в размер на сумата от 50 лева.

В останалата част искането, като неоснователно, следва да се остави без уважение.
Така мотивиран, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ИЗМЕНЯ по искане на адвокат К. И. Б., в качеството им на процесуален представител на ответника Т. А. Д. (длъжник в производството по ч.гр.д. № 10047/2023 г. по описа на СРС, 41 с-в), съдържащо се в молба, вх. № 87523/15.03.2024 г., Решение № 4228/10.03.2024 г. по гр. д. № 57923/2023 г. по описа на Софийски районен съд, 41 състав, в частта за разноските, както следва:

ОСЪЖДА на основание чл. 38 ЗАДВ. „фирма“ ЕАД ЕИК: 831609046, със седалище и адрес на управление: /адрес/ да заплати на адв. К. И. Б., САК, със служебен адрес: гр. София, *** № 3***, сумата **50 лева**, представляваща адвокатско възнаграждение за предоставена на длъжника Т. А. Д. безплатна правна помощ в производството по ч.гр.д. № 10047/2023 г. по описа на СРС, 41 с-в.

ОСТАВЯ без УВАЖЕНИЕ искането В ОСТАНАЛАТА ЧАСТ.

Определението подлежи на обжалване на основание чл. 248, ал. 3 ГПК с частна жалба в двуседмичен срок от връчване на препис на страните пред СГС.

Съдия при Софийски районен съд: _____